

ВВВВВВ

Орлиної ради

ч. 112 квітень – червень 1997

Вогонь Орлиної Ради

1

ДОРОГІ БРАТЧИКИ І СЕСТРИЧКИ!

В січні цього року мав я можливість побувати на таборі новацтва Аргентини, на пластовій оселі "Ненаситець" в Пунта Індіо. Комендантом табору був бр. Андрій Агрес.

Було приємно обсервувати працю булави. Від хвилини приїзду до табору кожний братчик і сестричка все або були з новацтвом або працювали над улаштуванням чи поліпшенням табору. Ніхто не "відпочивав".

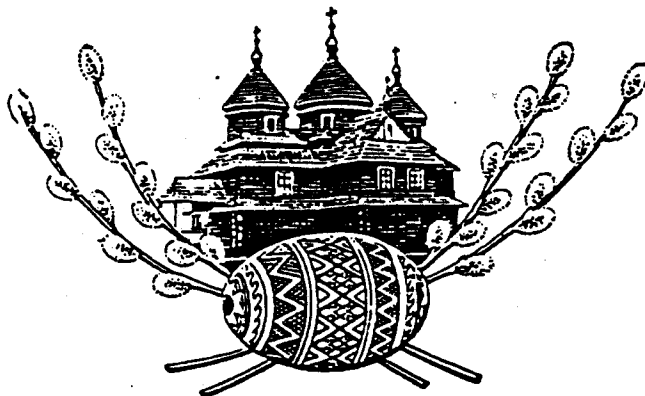
Таке розуміння завдань новацьких виховників є традиційним у нас. Так само ставилися до своїх обов'язків новацькі виховники на Остодорі, в Старяві, Підлютому. "Приємність з праці з новацтвом; відпочинок - після табору".

Братчики й сестрички Аргентини можуть бути прикладом для нас усіх!

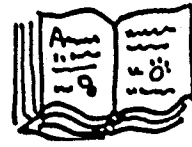
Щиро вітаю Вас:

СКОБІ

Сержант Олександр Агрес

ЩО РОЗКАЖЕМО НОВАЦТВУ?

РОЗБИТЕ ДЗЕРКАЛО

Уже давно це було. Тоді в корейських селах ніхто й не знав, що на світі існують дзеркала. В селах дзеркал не було, а в Сеулі вони були. Якось сільському купцеві довелося поїхати у справах до Сеула. Там він купив собі дзеркало, упакував його в скриню та й привіз додому. Вдома купець нікому не розповів про своє придбання: ні дружині, ні матері, ні батьку, ні сину.

Коли нікого не було в кімнаті, купець відчиняв скриню, де лежало дзеркало, й дивився в нього. Дуже подобалось йому дивитися в те дзеркало.

Помітила дружина, що чоловік частенько відчиняє потайки скриню, і вирішила дізнатись, що він там ховає. Вибравши час, коли купця не було вдома, відчинила вона скриню, нахилилась і заглянула. А з скрині на неї дивилась молода, красива жінка. Заплакала вона:

— Мій чоловік привіз собі нову дружину! А мене тепер з дому на двір вижене!

Почула її плач мати купця, прибігла дізнатися, що трапилось. А та й каже їй крізь сльози:

— Мій чоловік ховає в скрині нову дружину. На мене він тепер і дивитись не захоче!

린색

Глянула мати в скриню, а звідти на неї стара баба дивиться.

Накинулась стара на молоду:

— Боги, мабуть, розум у тебе забрали! Це мені потрібно плакати. Мій син привіз собі нову матір! Мене він тепер і признавати не захоче!

І стара також почала плакати. Так сиділи вони обидві — стара й молода — і голосно плакали.

Почув їх батько купця — прибіг дізнатися, що трапилось. Почали жінки навперей розповідати йому про свої нещастя. Одна каже, що чоловік привіз нову дружину з Сеула, друга — що він собі нову матір привіз. Обидві плачуть та й на скриню показують.

Підійшов старий до скрині, відчинив її, глянув і закричав не своїм голосом:

— У вас обох очі на потилиці! Нема тут ні жінки, ні матері, а привіз мій син собі нового батька!

І почав теж плакати.

Так сиділи вони втрьох: дружина, мати, батько — і голосно, на всю хату, плакали.

Почув їх із двору син купця. Йому нещодавно виповнилося сім років, але він був найвідоміший бешкетник та розбишака на всій вулиці. Прибіг хлопчик до кімнати, в одній руці тримаючи цукерку, а в другій — великий камінь. Мабуть, він щойно за собакою гнався.

Бачить хлопчик, що й мати, й баба, й дід плачуть і все на скриню

показують. Заховає він руку з каменем за спину й заглянув у скриню. Дивиться — в скрині якийсь хлопчик сидить і в руці цукерку тримає.

— Ах ти негідник! — закричав син купця. — Ти у мене цукерку вкрав. Ось тобі, тримай!

І він з усього розмаху кинув в хлопчика камінь. Дзеркало розлетілось на дрібні шматочки.

Не стало у купця більше дзеркала. А все тому, що він нікому не показав своє придбання і хотів один ним користуватись.

„ПРЕЧИСТА МАТИ, ДОПОМОЖИ!”

Це було перед другою світовою війною. В українському галицькому селі на приходстві жив і виростав у любові до Бога й до людей хлопчик Роман. У той час йому було дев'ять років.

У сусідстві з будинком приходства, в убогій, але чепурненькій хатині жила бідна вдовиця з одиначкою Софійкою. Дівчинці в той час було коло семи років.

Двоє діток, Роман і Софійка, дружили від наймолодших літ. Удвох бавились, удвох збирали влітку квіти, ягоди, гриби, взимі санкувались і ліпили снігові баби, удвох завжди ходили до церкви.

І цим добрим та любим діточкам трапилася погана, дуже погана пригода.

Сталося це пізньою весною. Весна того року була ласкава й тепла. Тож затримати в такий час Романа й Софійку в хаті було дуже тяжко. Вони ходили, побравшись за руки, ганялись за метеликами, прислухались до щебетання пташок, збирали квіти і щонайкращі заносили в церковцю.

А в церковці вівтар Пречистої Диви Марії весь потопав у чудових весняних квітках. Були там темночервоні келихи польових тюльпанів, темнофіолетові голівки пахучих фіялок, синя „пшеничка”, жовта „куряча лапка”, біляві нарциси і, на диво, на самому переді вівтаря у манюсінському дзбаночку — конвалія. А конвалії на заході України починають цвісти щойно в червні. Лише того року ласкава весна заохотила їх зацвісти раніше.

Роман і Софійка дуже любили ці квіти й ледве діждались неділі, останньої у травні. Ліс був недалеко, тож вони пішли на весь пополудень збирати конвалії.

Хутенько побігли до відомого їм місця в лісі й почали уважно розшукувати ці пахучі та ніжні квіточки. Радісно вигукував Роман, коли вдавалося йому знайти конвалію, а Софійка забігла аж на край галяви. Вона сподівалася, що там, де сонечко так гарно гріє, буде цих квітів багато.

Нагло пролунав лісом болючий дитячий крик. Переляканий Роман миттю подався до Софійки. Вона бліда, з рясним потом на чолі, лежала на траві. Роман спочатку розгубився, потім нахилився до Софійки й запитав:

— Що сталося, Софійко?

Дівчинка ледве прошепотіла:

— Нога болить, гадюка вкусила.

Стрімголов кинувся Роман на край лісу, щоб покликати на поміч знайомих пастухів. На щастя, між ними була Ганна, вже старша дівчина, яку діти дуже любили. Ганна передала нагляд за своєю худобою іншому пастухові і швидко побігла за Романом. На бігу довідалася, що сталося. Вона схопила Софійку на руки, винесла її з лісу,

посадила на коня і разом із зомлілою дівчинкою помчала на приходство.

Першу допомогу хворій дала Романова мама, але дальшої треба було шукати в лікарні повітового містечка. Бистрі молоді коні панотця швидкого повезли Софійку до повітової лікарні.

Лікар був стурбований тяжким станом дівчинки. Віа зробив усе, що було в його силі, щоб урятувати їй життя, а тоді вийшов до зажуреної Софійчиної матері та панотця в почекальню. Знаючи, що гадюка вкусила Софійку, коли вона збирала квітки на вівтар Пречистої Диви, лікар сказав:

— Дівчинка залишиться в нас, а ви вертайтесь додому і моліться, бо тільки Пречиста може її врятувати.

Заголосила нещасна мати Софійки, а панотець повів її, небогу, до воза.

Ромкова мама ждала нетерпеливо на повернення свого чоловіка. Роман десь зник. Де його не шукали, куди не заглядали, як не гукали — все надаремно. А надворі вже починало смеркати. Панотець заспокоїв дружину і пішов до церкви.

Перед вівтарем Пречистої Диви Марії навколішках молився Роман. На вівтарі, коло ніг Небесної Неньки, лежали недавно зібрані конвалії. Поволі у церковцю входили люди, ставали на коліна й молилися: „Пречиста Мати, допоможи!”

А за деякий час по сільській дорозі з новими торбинками на спинах, побравшись за руки й весело підстрибуючи, поспішали у школу наші юні друзі, Роман і Софійка, віддані діти Пречистої.

КАЗКА ДЛЯ НОВАЦТВА

Присвячую Рою "Жабенята" з Луцька.

Це був великий, старий ліс. У верхів'ях його дерев гніздилися птахи, у хащах селилися дикі звірі. Вони жили за тими прадавніми законами, що сам Бог колись установив при створенні світу. І слухали своїх старшин - кремезних дубів. Так тривало довгими роками. І ніщо не порушувало лісового ладу.

Недалеко від західнього узлісся, у тихій долині оселилися люди і збудували тут місто. Тільки це були вже не колишні могутні лицарі, які кували зброю і воювали своїх сусідів. Не були вони й хитрими винахідниками, які прагнули все живе повернути собі на службу. Вони були кволі й утомлені. У їхніх очах не було нічого, крім суму, а серця вже не мали бажань і мрій.

Коли хтось з людей заходив був до лісу, то намагався якнайскорше вийти звідти: ліс лякав їх. І вони самі не знали, чому. А кремезні дуби не зважали на нових сусідів і провадили лісове життя за їм одним знаним Божим законом.

Однієї ночі зірвалася страшна буря. Несамовитий вітер зривав листя з кленів, вивертав з коренем струнки берези, колихав кронами квітучих лип. Усе заховалося по норах та гніздечках, лиш дуби-старшини стояли засмучені і дивилися, як лютував вітер.

На ранок усе вщухло. Як і кожного ранку, Григорій Лісовик вийшов зі свого дому і подався стежкою на узлісся. Він один з цілого міста не страхався лісового спокою і любив сюди приходити, за що і дістав таке прізвисько - Лісовик. Григорій вийшов на галявину і зупинився від здивування. Ліс уже не чарував його своєю первісною красою. Він був якийсь... домашній. Спершу Григорій не міг зрозуміти, що сталося. Аж роздивився пильніше - і побачив. Скрізь, попід деревами, в кущах, у траві були розкидані якісь папірці. Він підняв один, другий... "Стривайте,- подумав Григорій, -та ж щось таке виробляє наша паперова фабрика!" Дивний здогад майнув йому в голову. Григорій вийшов з лісу і подався на фабрику. І що він побачив! Дахи будівель зірвані, вікна вибиті, подекуди завалені цілі стіни. Найбільше були понижені склади. Невже це все міг зробити вітер? Що ж діється?

Вже було нерано, люди поспішали на роботу, коли Григорій Лісовик увійшов до помешкання голови міста, свого давнього знайомого. Це був розумний чоловік і розповідь Григорія його занепокоїла. Вони довго радились і вирішили скликати міське віче. На вічі Григорій оповів людям усю цю історію. Люди мовчали. Лиш один старий дідусь подумав уголос:

-Ліс став домашнім... В лісі стало брудно... Чи то не означає, що у нас вдома брудно?

-А й справді,- озвався хтось, -подивімся на наше місто!

Люди мов би вперше побачили, серед якого бруду вони живуть. Коробки, пляшки, паперові обгортки, бляшанки і навіть якийсь ганчір'я валялося у них під ногами, у темних під'їздах. Аж гидко було дивитися.

Григорій оглядав людей і посміхався. Врешті він побачив якісь живі вогники в їхніх очах...

Робота виявилася не такою вже й легкою. Не один рік заводи переплавляли всілякі відходи, за містом горіли багаття, а машини вивозили сміття з усього міста та лісу. Не один рік городяни спільно робили велике добре діло.

Одного ранку Григорій Лісовик сидів на галявині під розлогим старим дубом. Не серці було легко і весело, як у далекому дитинстві. Він заплющив очі. І враз рідне і забуте слово злетіло з його вуст. "Боже, - прошепотів він, - як гарно!" "Боже, як гарно!" - пролунав лісом могутній поклик. І всміхнулися кремезні дуби, дивлячись на пробуджену людину.

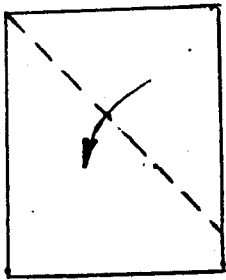
З того часу смуток назавжди покинув людські серця. На місці зруйнованої паперової фабрики звелася велична церква на честь Бога-Сотворителя...

сес. Дитина (Ольга Свідзінська)
30. 8 - 12. 9. 96, Луцьк - Львів.

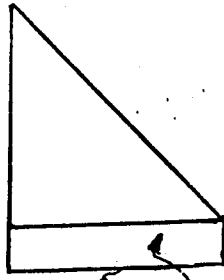

МАЙСТРАУЄМО

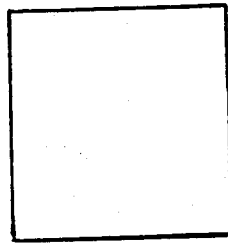
ВЕЛИКОДНІ ПИСАНКИ

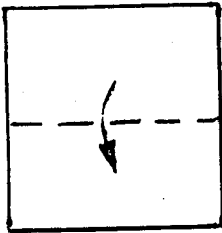
а
ПРЯМОКУТНИЙ
ЛИСТОК ПАПЕРУ
ЗІГНУТИ ПО ---
ЗА СТІЛКОЮ

б
ВІДТЯТИ

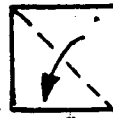
в
ВІДКРИВШИ,
БУДЕ
КВАДРАТ

г
ЗІГНУТИ ПО ---
ЗА СТІЛКОЮ

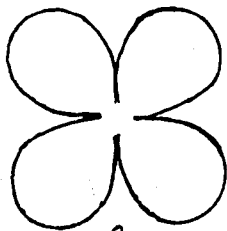
д
ЗІГНУТИ ПО ---
ЗА СТІЛКОЮ

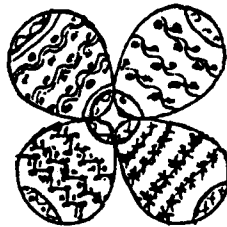
е
ЗІГНУТИ
ПО ---
ЗА СТІЛКОЮ

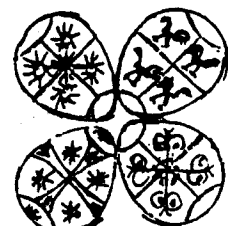
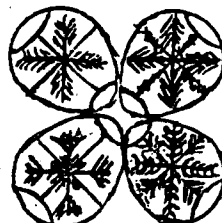
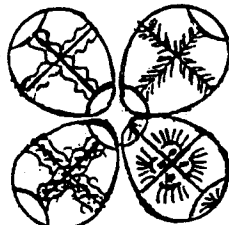
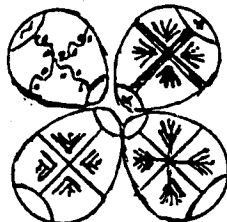
ж
ВИГЯТИ ПО

з
ВІДКРИВШИ,
БУДЕ ФОРМА
ЧОТИРЬОХ ПИСАНОК

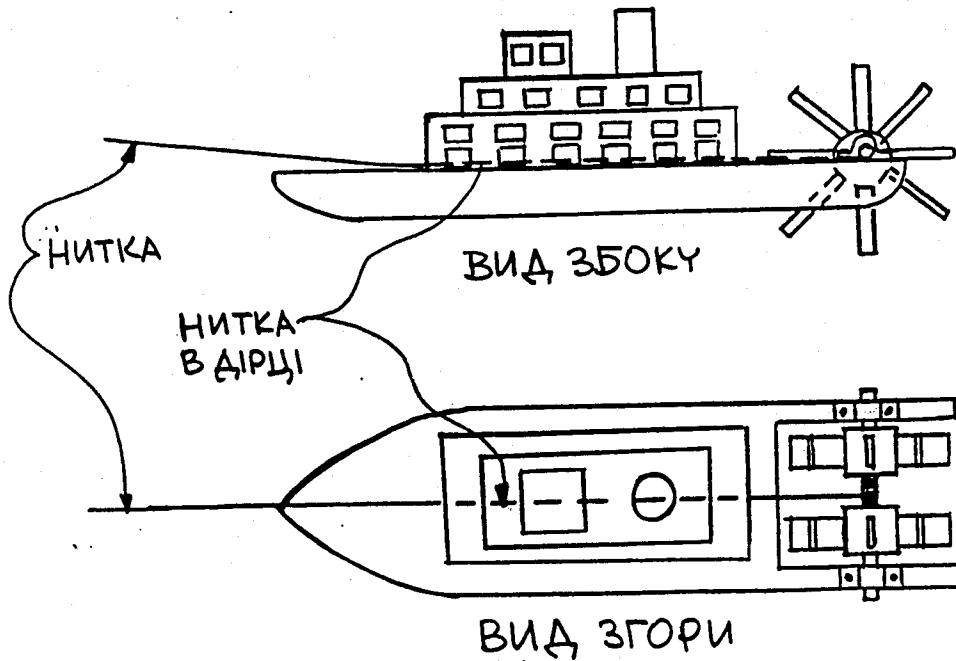

и
ЗАКІНЧЕНІ
ПИСАНКИ

РІЗНІ ВЗОРИ ПИСАНОК

ПАСАЖИРСЬКИЙ КОРАБЛИК,
ЩО ЇДЕ САМ ПРОТИ ТЕЧІЇ РІКИ.

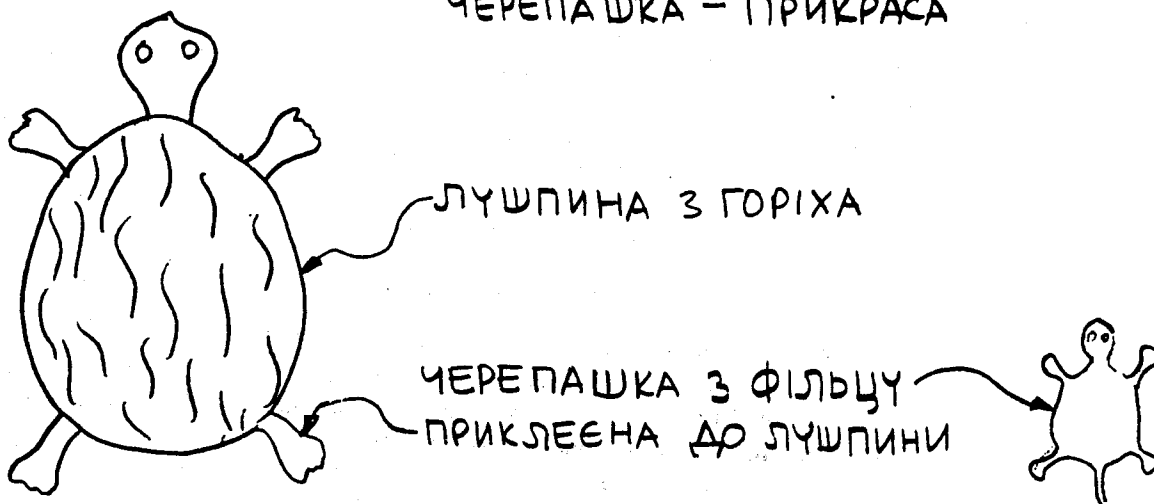

1. НИТКА ПРИВ'ЯЗАНА ДО ПАЛИКА НА БЕРЕЗІ РІКИ І ПРОТЯГНЕНА КРИЗЬ ДІРКУ, НАМОТУЄТЬСЯ НА КОЛЕСО.
2. ТЕЧІЯ РІКИ ОБЕРТАЄ КОЛЕСО.
3. КОРАБЛИК ПЛИВЕ ПРОТИ ТЕЧІЇ РІКИ.

ДЛЯ МАТЕРІ

ЧЕРЕПАШКА - ПРИКРАСА

ДРАБИНКА ДЛЯ КВІТІВ (З ПРҮТИКІВ)

НЕ НИЩ ПРИРОДИ!

ТРЕБА ЗАВЖДИ ПАМ'ЯТАТИ, ЩО ВИТИНАТИ ПРҮТИКИ
МОЖНА ТІЛЬКИ В ГУЩАВИНІ. ПРОРІДЖЕНІ КУЩІ
ДАЮТЬ ЗМОГУ ІНШИМ ПРҮТИКАМ РОСТИ Й РОЗВИВАТИСЯ.

Діти Співають

МАМО, ЧИ ЧУЄШ?..

Хто бачив майданчик, той бачив ті стіни,
Що слухали пісню одного хлопчини.
Він склав її просто, як серце складало,
Співав її просто, як серце співало:

"Мамо, чи чуєш ти мене, мамо?
Мамо, я хочу до тебе прийти!
Мамо, я рвусь до тебе, мамо!
Але не пускають колючі дроти"...

Бараки, бараки, важкі домовини
Націлили дула в цю пісню хлопчини.
Чи бачиш, чи чуєш, двадцятий мій віче,
Як спалена пісня щовечора кличе?

Люди, чи чуєте ви, люди?
Люди, щасливо йдїть до мети!
Люди, єднайтесь у вогні, люди!
Щоб світ не скували колючі дроти...

Хто був той хлопчина, Василько чи Яник?
Хай скаже нам попїл, цей сивий майданчик.
Ще мить, ще секунда, і постріл лунав,
І хлопець, вмираючи, тихо співає:

"Мамо, чи чуєш ти мене, мамо?
Мамо, я хочу до тебе прийти!
Мамо, я рвусь до тебе, мамо!
Але не пускають колючі дроти"...

СЛОВА: О. ВОГАНЧУК; МУЗ: М. КУРКІВ

ХТО БАЧИВ МАЙДАНЧИК ТОЙ БАЧИВ ТІ СТИНИ ЦО
СІУ-ІА-ІИ ПІКМО ОА-НО-ТО УЛОП-ЧИ-НИ ВІН СКЛАВ І-І
ПРОСТО ЯК СЕР-ЦЕ СЕЛА-МА-Ю СІН-ВАВ І-І ПРОСТО ЯК
СЕР-ЦЕ СІН-ВА-Ю МА-МО ЧИ ЧУЄШ ТИ МЕНЕ МА-МО
МА-МО Я ХОЧУ ДО ТЕБЕ ПРИЙТИ-ТИ МА-МО Я РВУСЬ ДО ТЕБЕ
МА-МО А-ЛЕ НЕ ПУСКАЮТЬ КОЛУЧІ ДРОТИ.

ОЙ НА КУПАЛА

-ДВА АБО ТРИ ГОЛОСИ-

11

МІРНО *p* ГАГІАКА

1. ОЙ НА КУПАЛА, КУПАЛОЧКА, НЕВИСПАЛАСЯ

НАТАЛОЧКА..

2. ПОГНАЛА ГУСИ ДРІМАЮЧИ,
НА КІАКИ НІЖКИ ЗБИВАЮЧИ.
3. ОЙ ДАЙЖЕ, БОЖЕ, ДОВШІ НОЧІ
НА НАТАДЧИНІ КАРІ ОЧІ.

Прилетіли журавлі...

Прилетіли журавлі, прилетіли журавлі,
сіли, впали на ріллі, сіли, впали на ріллі.

Прилетіли журавлі, прилетіли журавлі,
сіли, впали на ріллі, сіли, впали на ріллі.

Де журавка ходила, там пшениця родила,
Де журавель походив, то там кукіль уродив.

Нар. пісня

Новацький Танок

А ВЖЕ ВЕСНА.

/ ВЕСНЯНКА /

Мірно

А вже весна, а вже красна, із стріх вода капле,
із стріх вода капле
во - лю до - бу - ва - ти.

1. А вже весна, а вже красна
Із стріх вода капле /3/
2. Молодому козакові
Мандрівочка пахне /3/
3. Помандрував козаченько
У чистеє поле /3/
4. За ним, за ним матусенька
Вернися, соколе /3/
5. Не вернуса, за Україну
Буду воювати /3/
6. Україні мойй милій
Волю добувати /3/

Перша стрічка повторяється.

Діти стають в ряд /гусаком/ і беруться за руки. Дрібушкою йдуть вперед і на кінець другої стрічки уставляються в коло. На слова "помандрував козаченько" даліше тримаючися за руки, повільним кроком йдуть до середини кола. На початок слідуєчої стрічки, вертаються назад на свої місця. На слова "не вернуса, за Україну" йдуть в колі вправо, а у слідуєчій стрічці наліво. Тоді діти кладуть руки на бедра і гусаком вибігають, співаючи ще раз першу стрічку /"А вже весна, а вже красна"/.

ЦЕ МІЙ НІС

Учасники: Довільне число.
Місце: Домівка.

Всі сидять у крузі. Провідник дотикає пальцем свого вуха й каже: "Це мій ніс". Всі грачі мусять показати навиворіт, тобто діткнути свого носа й сказати: "Це моє вухо". Хто помилиться - виходить із гри. Тоді провідник дотикає своєї ноги й каже: "Це моя борода"... а всі грачі мають діткнутися борода й казати: "Це моя нога" і т.д.

ЗАГУБЛЕНІ

Учасники: Довільне число.
Місце: Домівка.

Для старшого новацтва. Всі сидять у крузі, а одного висилаємо з кімнати. Коли він вийшов, хтось із залишених грачів "зникає", тобто ховається, або виходить другими дверима. Коли перший повернеться, має 20 секунд щоб назвати загубленого. (Це не так легко, коли грає ціле гніздо).

БАЛЬОН У ДОМІВЦІ

Учасники: Паристе число.
Місце: Домівка.
Виряд: Бальон (плюс кілька запасових, бо можуть тріскати).

Дві команди сидять на кріслах напроти себе, у близькій віддалі. Виховник підкидає бальон угору поміж ними. Тоді кожний старається, сидячи, так руками вдарити бальон, щоб він полетів позади противної команди, понад її голови. Бальон мусить оставатися в повітрі. Якщо впаде на землю, та команда, яка мала його вдарити, тратить точку.

ПТИЧКИ ЛІТАЮТЬ

Учасники: Довільне число.
Місце: Домівка.

Грачі стають рядом, а виховник перед ними. Братчик каже: "Птички літають" і махає розпростертими раменами. Всі діти мусять робити так само. Тоді братчик каже: "Бджілки літають", "Метелики літають". Кожного разу грачі махають раменами. Нараз виховник скаже: "Свинки літають" і махає раменами. Хто зробить так само - випадає з гри, бо не уважав. Гра може продовжуватися, кажучи "Котик бурчить" (а всі мають бурчати), або в інших відмінах.

РОЗМОВИ

Учасники: Рій.

Місце: Домівка.

Для старшого новацтва. Грають по двох нараз. Грачі, кожний окремо, дістають по три фрази, які мусять уплести у звичайну, логічну розмову. Тоді грачі починають розмовляти, а кожний із них старається так скерувати розмову, щоб ужити свої фрази. Кому це першому удасться - виграє.

РУШНИК

Учасники: Довільне число.

Місце: Майдан.

Виряд: Рушник.

Для старшого новацтва. Діти творять круг. Старий рушник в'яжемо у вузол (щоб легше ним кидати). Один стоїть посередині й старається зловити рушник, коли інші перекидають його через круг. Коли зловить - міняється місцем з тим, що його останній кинув.

КАСИНО

Учасники: Рій.

Місце: Домівка

Виряд: Карти з нарисованими буквами абетки; для кожного грача 50 сірників.

Для старшого новацтва. Кожний грач дістає 50 сірників і три карти. Кожний тоді кладе п'ять сірників на середину. З карт, які залишилися, впорядник відкриває по одній. Тоді кожний може ту карту "купувати", тобто давати за неї стільки сірників, скільки бажає. Хто дає найбільше - дістає ту карту й платить свої сірники на середину. Ціллю є зі своїх і куплених карт скласти якнайдовше слово. Якщо ніхто не хоче купувати карту, то її автоматично додається до наступної карти. За кожне слово складене з трьох букв можна забрати два сірники зі середини, за слово з чотирьох букв - три сірники, за слово з п'ятьох букв - чотири сірники. Слово з шістьох або більше букв вартує шість сірників. Перший, що дістав усі сірники зі середини, або від усіх других грачів - виграє.

ВИМІНА

Учасники: Рій.

Місце: Домівка.

Виряд: Карти з нарисованими буквами абетки.

Для старшого новацтва. Карти роздаємо всім грачам, а кожний має скласти з них якнайдовше слово. Кожний, одначе, може вибрати собі карту від другого (не заглядаючи, яка буква на ній!), а той у заміну візьме собі одну з його карт. Вибрану карту треба віддати без суперечки. Заміну карт можна продовжувати так довго, як потрібно. Хто перший складе слово, викладає його на стіл. Якщо ніхто інший не може скласти довшого слова, то перший виграє.

РИМУВАННЯ

Учасники: Рій.

Місце: Домівка.

Виряд: Карти з нарисованими буквами абетки.

Для старшого новацтва. Карти роздаємо всім. Перший має виложити слово з трьох букв. Якщо хтось може скласти слово з трьох букв, яке римується з першим, то одні і другі карти складають на середину. Перший, хто зложить слово, якого ніхто інший не зможе римувати, забирає всі карти зі середини й виграє.

КОПІЙКИ

Учасники: Довільне число.

Місце: Домівка або майдан.

Виряд: Стара тарілка; 6 копійок для кожного грача..

Стару тарілку кладемо на землю, три метри перед змагунами. Кожний старається кинути своїх шість копійок на тарілку. Хто кине найбільше - виграє.

КРУГЛІ З КОПІЙКАМИ

Учасники: Довільне число.

Місце: Домівка.

Виряд: Дві книжки і кілька копійок.

Для старшого новацтва. Дві книжки кладемо під стіною кімнати на землі, віддалені на 5 см. одна від одної. Змагуни котять копійки по долівці так, щоб вони попали поміж книжки. Хто це зробить найбільше разів - виграє.

(500 ігор)

Самодіяльна Гра

16

К Р А В Е Ц Ь І Д Ж І Н Н И

Жили в одному місті кравець і ткач. Хоч скільки вони робили, хоч як старалися обидва, але що не день ставали бідніші й бідніші. І ось, коли в ткача прийшов край пряжі, а в кравця лишились тільки голка та ножиці, надумали вони пошукать собі щастя. Поскладали в клунки що могли на дорогу й вирушили.

Цілий день вони йшли дружно. Та коли настав вечір і дорога завершила в густий ліс, ткач відчув, що ноги в нього тремтять з утоми, а серце завмирає від страху.

-Друже мій,- сказав він кравцеві, -вернімось. Я стомився й боюся йти через темний ліс.

-Ну, що ж,- відповів кравець, -коли ти боїшся, то треба тобі вернутися: страх - поганий товариш у дорозі. А я піду далі. Бувай здоров, друже!

Так вони попрощались. Ткач побрів назад у місто, а кравець рушив у ліс сам.

Незабаром стало зовсім темно. Кравець загубив стежку і пішов навмання, натикаючись на кущі й дерева. Тут і йому стало страшно. Щоб підбадьорити себе, кравець витяг із клунка свої великі ножиці й почав ними завзято клацати. З ножицями в руках він почував себе якось спокійніше.

Що далі йшов кравець, то густішав незнайомий ліс. Дерева сягали до самого неба. З п'ятьми долітало гарикання диких звірів і серце в кравця холлоло. Він розмахував і дзвякав своїми ножицями, як мечем, але це його вже не заспокоювало.

Враз кравець об щось спіткнувся і впав. Помацав руками - драбина. Придивився - і справді: до високого товстого дерева приставлено драбину. Щаблі її кудись бігли угору, в п'ятьму.

"От добре!- зрадів кравець. -Злізу на дерево, переночую там. А вранці побачимо, що робити".

З щабля на щабель кравець ліз усе вище й вище.

А драбині начебто не було й кінця. Бідолашний кравець зовсім знемігся. «Куди це я лізу? — думав він. — Так я, з доброго дива, залізу на хмару чи впаду з утоми».

Ноги й руки кравцеві тремтіли, серце билось так, що він і справді мало не полетів униз. Тут драбина враз скінчилася, і кравець знеможений упав на поміст, виплетений із товстого гілля.

Коли ж він перевів дух, то побачив перед собою курінь, притулений до дерева. В курені мерехтіло світло і чути було якесь бурчання.

«Ого, — подумав кравець, — та тут уже хтось умостився! Кравчику, будь обачний!»

Однак кравцеві так хотілося їсти й спати, що він не витримав і зазирнув у курінь. Зазирнув і зразу ж відскочив. Та було вже пізно: з куреня вилазив страшний лісовий джінн. Очі в джінна були з блюдечко завбільшки і світилися в пітьмі. Ніс загинався гачком. З величезного рота стирчали ікла, довгі та гострі, наче в тигра. А все тіло в джінна обросло густою чорно-рудавою шерстю. Побачив кравець таке страховисько і мало не впав з перестрашу.

— Х-хар-р-р! Х-хар-р-р! — гукнув джінн. — Ти чого сюди прийшов?

«Ну, пропав я! — подумав кравець. — Якщо він мене так зустрічає, то що буде потім?»

Проте кравець таки був хоробрим чоловіком, і розум у нього був гостріший за найтоншу голку.

— Я прошу вибачити за турботу, — сказав кравець. — Кажу правду, мені дуже неприємно. Та справа в тому, що господар над усіма джіннами звелів мені пошити для нього вбрання з найтеплішого хутра. А у вас, я бачу, така густа та гарна темно-рудава вона... Я думаю, вона сподобається йому. Дозвольте... — І кажучи так, кравець застриг своїми великими ножицями і рушив до джінна.

— Ор-р-р! Ор-р-р! — крикнув переляканий джінн. — Що ти хочеш робити?

— Не бійтесь, — відповів кравець, клацнувши ножицями. — Я лише викрою з вашої шкури кусок на вбрання і більш не буду вас турбувати.

Джінн затремтів з переляку і почав благати:

— Ой, пожалій мене, пожалій! Поший вбрання з якогось іншого хутра. Пожалій ме-

не! Я тобі віддячу — тільки покинь мені мою шкуру!

— Треба подумати, треба подумати, — тепер уже сміливо промовив кравець і знову заклацав ножицями. — Може, я знайду для вбрання краще хутро...

Тут джінн підскаочив з радості так, що дерево захиталося, і за мить зник у своєму курені. Не встиг кравець кліпнути оком, як джінн вернувся і кинув перед ним мішок.

— Ар-р-р! — загукав джінн. — Оце тобі від мене подарунок. Тут золото і дорогоцінне каміння. Тільки йди швидше звідси і не вертайся!

По цих словах він підштовхнув кравця до драбини, а сам сховався в своєму курені.

Як кравець спустився з мішком золота на землю, він і сам не пам'ятає. До ранку просидів він під деревом, обмацуючи свій скарб. А коли засвітало, завдав важкого мішка на плечі і подався додому.

Перший, кого зустрів кравець у місті, був ткач.

— Що це ти несеш у мішку? — спитав ткач.

— А ти допоможи мені донести його, тоді довідаєшся, — відповів кравець.

Ткач підхопив мішок, і вони вдвох швидко дійшли додому. Тут кравець показав ткачеві золоті червінці, дорогоцінне каміння і розповів про все, що сталося з ним.

— Ось бач, — сказав він ткачеві. — Хто розумний і сміливий, той і щастя знайшов. А хто боїться навіть з двору вийти, той нічого не побачить і не знайде. Але ти мій давній друг, і я з тобою поділюся... Тут на обох нас стане.

І кравець відрахував половину того, що було в мішку.

Однак кравцеві слова дуже вразили ткача.

«Що ж це, справді, таке? — подумав ткач. — Кравець нічого не побоявся і приніс з лісу додому скарб, а я повернувся з порожніми руками. Ні, я таки мушу довести всьому місту, що я теж не боягуз!»

І ткач почав умовляти кравця піти з ним ще раз до лісового джінна.

Довго кравець не погоджувався.

— З нас і цього добра буде, — казав він ткачеві. — Навіщо дурно ризикувати? Занапасть нас твоя жадоба.

Та ніщо не допомогло. Ткач твердо стояв на своєму: «Я теж хочу принести з лісу скарб. Я хочу бути найбагатшим у місті!»

Врешті кравцеві набридли ці розмови, і він дав згоду.

Вдосвіта кравець із ткачем вийшли з міста й надвечір прийшли у той ліс. Кравець довго шукав дерево з драбиною, але знайти ніяк не міг. Тоді вони надумали переночувати на якомусь іншому дереві, щоб уранці знов почати шукати лісового джінна.

Трохи згодом кравець побачив край лісової галявини рясне дерево, і вони злізли на нього, допомагаючи один одному. Кожен вибрав собі зручнішу гілляку і влаштувався на ніч.

Та ледве кравець і ткач умостилися, як моторошне світло осяяло всю галявину. Глянули ткач із кравцем і зацікавилися: страшне видовище відкрилось їм з дерева. Величезний лісовий джінн запалював вогнище, маленькі джінни підносили паліччя й хмиз, а з лісу, з усіх боків, виходили все нові й нові джінни: молоді, старі, чорні, руді, волохаті, хвостаті, із страшними іклами і вогнистими очима.

Коли вогнище запалало, всі джінни посідали навколо нього, попритихали, а потім заскімлили, як хто умів, плаксивими голосами:

— Володарю наш, не послай до нас кравців!

— Пожалій наші шкури!

— Поший собі убрання з чогось іншого!

— Прожени геть кравця з ножицями!

І вони почали так верещати, рохкати, гарчати, що бідолашний ткач з переляку випустив гілку, за яку тримався, й упав з дерева просто між лісових джіннів.

Ткач думав, що вже йому край, та, на щастя, кравець не розгубився. Він і собі сплигнув з дерева, заклацав своїми ножицями і загукав з усієї сили:

— Хапай їх! Держи! Тягни сюди! Ось я зараз викрою з їхніх шкур пречудесне вбрання! Лови їх, лови!

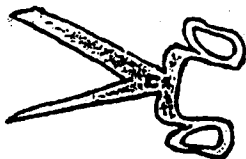
З розпачливим криком перелякані джінни кинулися тікати хто куди і зникли в пітьмі.

А кравець і ткач дочекалися ранку і, не барившись, подалися додому.

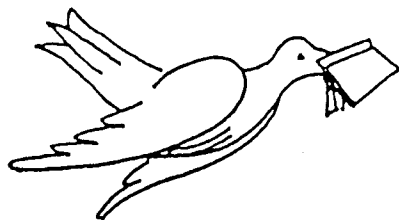
— Ось бач, — казав кравець ткачеві. — Схотів ти більше, ніж тобі треба, і сам мало не загинув через свою жадібність.

Ткачеві й підповісти на це було нічого. Він був радий, що хоч живий лишився.

Так вернулися друзі додому і більше до лісових джіннів не ходили.

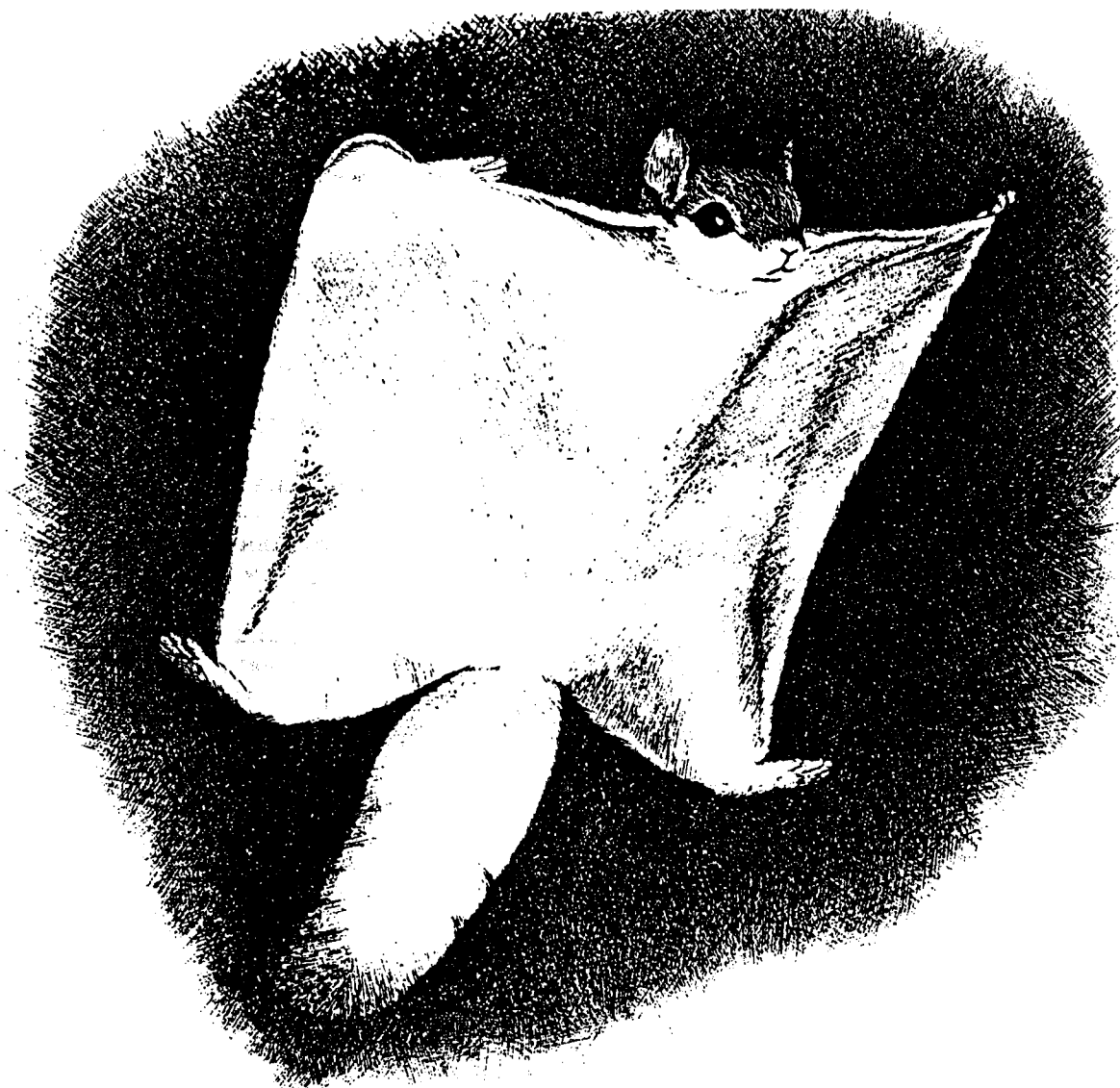
ІЗ ПРИРОДНИЧОГО ЗАПИСНИКА

ЛІТАЮЧА ВИВІРКА

Це цікаве звірятко зустрічається в Канаді. Літаюча вивірка є трішки менша від відомої червоної вивірки, з сіро-брунатною шерстю на хребті, а білою на грудях і череві. В неї великі, темні очі й заокруглена мордочка, з ласкавим і притягаючим виглядом.

Можливості побачити літаючу вивірку є дуже обмежені. Вона показується тільки вночі, а вдень не виходить зі свого кубелка, хіба що хтось порушить її спокій. А проте є докази, що літаючі вивірки є такі ж чисельні, як і червоні.

Літаючі вивірки не мають крил і не літають так, як птиці, чи навіть кажани, але в них є плати шкіри, що виростають з обидвох боків і є прикріплені до передніх і задніх лапок. Коли лапки випрямлені на боки, вивірка стає ширяком. До того доходять спеціальні нарости з хрящі на передніх лапках, що допомагають у ширянні. Шерсть на хвості, того ж кольору, що й решта тіла, виростає на боки, додаючи стійкості й правлячи за стерно.

Як усякий ширяк, так і літаюча вивірка мусить стартувати з височини. Вилазить на дерево й швидко спадає під кутом 45 градусів та може так пролетіти 30 метрів горизонтальної віддалі. Не має такої контролю лети, як має птиця, але може скеровувати свій лет дещо до права або до ліва, а часами навіть дещо піднятися вгору поки осяде на пні дерева. Це не одинокий її спосіб порушування; часами біжить досить далеко по землі. Взимку любить приземлюватися на снігу при кінці свого польету, тоді біжить до найближчого дерева й вилазить на нього. Чи вона сідає на сніг тому, що він м'якший, ніж дерево? А може сідає на снігу для приємності? Багато інших ссавців, включаючи й людину, люблять гратися в м'якому снігу.-

Подав: Сирій Орел Орест.

Марія ОВДІЄНКО

РОМАШКА

Я чула, як ромашка небесам
Читала вірші. Боже, що за диво!
І білих пелюсток туга коса
Мені приємно щоку холодила.

Я мовби прикипіла до трави,
Я слухала і дихати не сміла.
Як жаль, що віршів тих не чули ви,
А записати їх для вас я не зуміла.

Людмила СТАРИЦЬКА-ЧЕРНЯХІВСЬКА

МОЛИТВА

Втомлена іду я спатки,
Сон стуляє оченятка;
Добрий янголе, святий,
Тихий сон мені навій.
Коли я що зле зробила,
Наді мною білі крила
Ти, як завше, розпусти —
Все пробач і захисти!

(Передрук з читанки „Рідні колоски“, яку зложила
Оксана Стешенко в 1917 р. в Києві.)

Марія ОВДІЄНКО

УКРАЇНІ

Як помира листок без гілки,
А квітка без стебла,
Так я без тебе, Україно,
На світі б не жила.

Іван ФРАНКО

Ходить вітер по житі,
мов господар, спрокволу,
колосочки налиті
стиха хилить додолу.

Ліани — рослини тропічних лісів. Вони не мають міцного стовбура і не можуть рости вгору самі — їм обов'язково потрібна опора. От вони й чіпляються за найближчі дерева вусиками або просто обвиваються навколо них. У нас теж є ліани: це виноград, хміль, плющ і навіть невисока скромна трава — берізка. До ліан належить і квасоля.

На полях індіанців квасолю садили між рядками маїсу, щоб вона мала по чому витися. В Грузії, де дуже люблять квасолю, селяни теж висаджують її між рядками кукурудзи — як колись індіанці.

На землі сьогодні є дуже багато сортів квасолі — неоднакової форми, розміру, кольору. Є серед цієї квасоляної родини й зовсім чудні «діти». В Японії та в Кореї росте дрібненька квасоля — не кругла, а кутаста, уявляєте? Цю квасолю японці мелють на борошно, а з нього роблять найдивовижніші речі, починаючи від пиріжків і цукерок і закінчуючи пудрою та шампунем.

Назва квасолі не позичена, а власна. Вона грецька. А як ішла до нас — ви вже знаєте: з грецької мови в латинську, з латинської в німецьку, з німецької в польську. А там і до нас недалеко було.

Зірка МЕНЗАТЮК

М'ЯТА

Були собі дід та баба. От взяли й коло хати насіяли м'яти. А вона й виросла.

Баба ходить між нею, як пава:

— У мене м'ята кучерява!

Дід — пасічник, мудра голова! — каже:

— А в мене — медова трава!

Мама знає ботаніку, то й пояснює:

— Чуєте, тату? Це у вас меліса, або лимонна м'ята. Оця пречудова — м'ята колоскова. А ту он вчені назвали м'ята зелена. Та водяна... Он та польова... От розмаїта пахуща трава!

М'ята холодна... Чи є і гаряча?

М'ята котяча... А може, й собача?

Рябкові з досади зачесалася спина:

— У мене виросла м'ята блошина...

А я сміюся:

— От м'ята так м'ята! Шалена, зелена, буйна, листата! М'ятонько мила, м'ятонько любя! Вже соняху з тебе не видно й чуба! Коли підростеш хоч би небагато — в тобі, як у лісі, заблудиться хата!

І звідки сила така береться?

— Або я знаю?

Росту, бо ростеться!

РОЗГАДАЙТЕ ?

22

Що за звір'я-
Хто вгадає?-
Що чотири
Роги має?

Вийде з хати
На подвір'я-
За собою
Губить пір'я.

Нашорошив
Зайчик вушка:
-То не звір'я, а...
(Подушка)

Ж Ж Ж

Шуварова дочка, по глибу ходила, сімсот перлових сорочок на собі
носила. (Риба)

Ж Ж Ж

Швець - не швець, кравець - не кравець, держить в роті щетину, а в
руках ножиці. (Рак)

Ж Ж Ж

Чи хтось бачив, щоб ключ летів?
(Ключ диких гусей, або журавлів)

Ж Ж Ж

Обидва схожі, як брати,
Завжди ми вдвох - куди не йти,
Ми під столом - коли ідять,
Під ліжком ми, коли всі сплять. (Черевики)

Ж Ж Ж

По морі йде, а до берега дійде - зразу пропаде? (Хвиля)

Ж Ж Ж

В мене є великий хист,
Я співаю, як артист.
Спів мій радісний усюди
Дуже люблять слухать люди. (Соловейко)

Ж Ж Ж

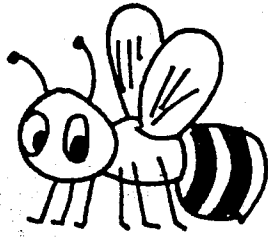
Плавала, купалася, сухенькою зосталася. (Качка)

Ж Ж Ж

Всі його люблять
Всі його чекають,
А хто подивиться-
Кожен скривиться. (Сонце)

Ж Ж Ж

Сторожем не служить, а всіх рано будить. (Півень)

ПРИКАЗКИ

Місяць-молодик ріжками вниз - на дощ.

Ж Ж Ж

На світі знайдеш все, крім рідної мами.

Ж Ж Ж

Не думай про страх, то його й не буде.

Ж Ж Ж

Нещастя по людях ходить.

Ж Ж Ж

Пан не жне, не косить, а жупан носить.

Ж Ж Ж

Поганого барана пастух ріже.

Ж Ж Ж

Сниться котіві сало.

Ж Ж Ж

Тигра не візьмеш у неволю.

Ж Ж Ж

У чужій руці завжди шмат більший.

Ж Ж Ж

Хто не має щастя у картах, цей має його в любові.

Чи знаєте, що...

Чи знаєте, що найдовше на землі живуть дерева? В Америці, в стейті Каліфорнія, деякі дерева живуть до 4600 літ.

Найвищі дерева, це т.зв. "червоні дерева" (Redwood) - сягають 112 м. Вони ростуть у Каліфорнії і в полудневім Орегоні, в Америці. В Мехіко, в Монтезумі росте кипарис, якого обвід у долішній частині стовбура досягає 50 м. В Україні ростуть могутні старі дерева, що здавен-давна втішаються пошаною населення. Вони є живими свідками минулого й у тому є їхнє велике історично-культурне значення.

Американське товариство лісництва зареєструвало в ЗСА у 1990 р. 766 великих і визначних дерев, які мають історичну вартість, але це число ще не є остаточним. В Україні Товариство Охорони Природи розпочало пошуки пам'яток природи. Виявом того була в 1995 р. в Києві виставка старовинних дерев України. Зареєстровано 46 меморіяльних дерев, та 16 дерев-оригіналів в Україні. До меморіяльних дерев належать дерева пов'язані з історичними подіями, людськими долями і легендами. Частина дерев пов'язана з іменами Богдана Хмельницького, Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, та багатьох інших визначних діячів.

На Запоріжжі ріс дуб, якому було 700 літ. На ньому, з опису очевидців, залишилася одна зелена вітка. Так гине свідок нашої історії, який своїми початками сягав у княжу добу нашої Батьківщини. Пережив дуб 700 літ, а тепер забруднене промисловими викидами повітря його забиває.

Варто пригадати, що на Харківщині ще живе 500-літній дуб Сковороди (український філософ). У Чигиринському районі росте 1000-літній дуб, якого звать Залізнякам. В Судацькому районі на Криму ростуть високого віку ялівці - по 700 літ. В Зарваниці росте біля чудотворної каплички Матері Божої багатовіковий дуб, під яким - за місцевими оповіданнями - відпочивали козаки Богдана Хмельницького, ідучи походом на Львів. В заповідниках України збереглося багато ботанічної природи, як напр. дубовий гай на Полтавщині, чи вікові сосни і дуби в районі Київської області.

Всі культурні народи зберігають і шанують природу, головню ліси. Не буде природи, пропаде людство. Зберегти всі ці вікові дерева від безжалісного, безумного нищення - це святий обов'язок сучасного покоління, це обов'язок уряду молодій українській держави. Перед у цій акції мусять вести пластуни!

ВІСТІ З УКРАЇНИ

Табір УПН "Непоборні Характерники", ст.

Дорогі наші, "Непоборні Характерники"!

Шахові Завдання :	
(К о н к у р с)	
Таб. "Непоборні. Характ."	
1-ше	Білі: Кр е3, Ф h1, Т в1(3) Чорні: Кр а3, С е8(2)
2-е	Білі: Кр d3, Ф f6, К с1(3) Чорні: Кр в1, п.г7(2)
3-є	Білі: Кр h4, Ф с2, Са2, Сf8 Чорні: Кр е5(1)
4-те	Білі: Кр g3, Ф а6, С в1, п.е2 Чорні: Кр g1, п. q2(2)
5-те	Білі: Кр h1, Т а2, Т h2, К d1 Чорні: Кр f1, Т е7, Т е8(3)
6-те	Білі: Кр a1, Ф h8, Т g4, п. h7 Чорні: Кр h1, С b7(2)
7-е	Білі: Кр b6, Та4, Ка5, п. с6 Чорні: Кр а8, Т е8, п. d2(3)
В усіх позиціях мат за два ходи!	
Відповіді надсилати:	
282011, м. Тернопіль	
в. Ів. Пулюя, 24	
Б. Олексій	

1. Повідомляємо точну дату нашого табору, який відбудеться в часі з 20.06 по 29.06.97 року.

2. Паралельно із нашим табором в часі з по 29.06.97 відбудеться Вишкіл Попередньої Пластової Підготовки (для батьків наших таборовиків, ціна за три дні 12 гривень.) Батьки будуть мати нагоду поспостерігати за Непоборністю своїх дітей.

3. Доводимо до Вашого відома повний обсяг шахових завдань (7). Завдання можуть виконувати навіть ті, що ще не починали змагатись в конкурсі.

4. Відповіді на завдання необхідно надсилати не пізніше 01.06.97 р. (по штемпелях на конверті) на адресу: 282011, м. Тернопіль, в. Ів. Пулюя б.24, Б. Олексій.

5. Буде оплачено:

а. таборування трьох переможців шах. конкурсу (по 40 гривень за 10 днів);

б. таборування дітей напівсиріт та з багатодітних сімей;

в. при вистарчальній спонсорській допомозі оплата проїзду таборовиків в один бік (при наявності квитків).

Успіхів Вам! Нехай допомагає Господь Бог!

До зустрічі в таборі!

ГОТУЙСЬ!

с.о. Ів. Олексій, ЦМ

НА ТАБОРІ НОВАКІВ

"ЗОРЯНІ МАНДРІВНИКИ"

Цього року літо не було дуже жарке. Але це не затьмарило настрою новакам на таборі. На табір новаки завжди ідуть залюбки. Так і цього року табір новаків Стрийської станиці "Зоряні мандрівники" пройшов успішно. Він відбувся в с. Малі Дідушичі, Стрийського району, в місцевій школі. Саме село розташоване в передгір'ї Карпат і є дуже гарне і мальовниче. Поруч села росте чудовий ліс і протікає річка Стрий. Табір новаків проходив з фантастично-космічною казкою, яка була розроблена на основі фантастичного оповідання Антуана де Сент-Екзюпері "Маленький принц". В цьому оповіданні маленький принц відвідує близькі планети, на яких живуть самотні люди. Так на цих планетах маленький принц зустрів короля, географа, бізнесмена, честолюбця, ліхтарника і т.д. Програма табору була також задумана так, що новаки і новачки кожного дня ніби побували на одній планеті. І тому в ці дні проходили різні пригоди. І в ці дні були заплановані різні мандрівки, прогулянки, змаги, теренові ігри і вогники, які показували, на якій планеті сьогодні знаходяться новаки. Так на таборі були дні: день казок, день зла, день добра, перевернутий день, день честолюбця, день спорту і день індійця. В перевернутий день: хлопці переодягалися в дівчат, а дівчата - в хлопців; ранок був, як вечір, а вечір - як ранок. Це був день жартів. Новаки у цей день перебрали владу в свої руки. А братчики і сестрички були новаками. Комендантом в цей день став дуже добрий новак - Орля Роман Чернишов. Завдання, яке йому дала таборова старшина, він повністю виконав. Який чудовий спортовий змаг самостійно зорганізували новаки! А ввечері ми піднімали прапор, бо це ж був ніби ранок. Щоб опустити прапор, старшина табору зробила п'ятнадцятихвилинний алярм, з чого діти були дуже задоволені.

В день індійця ми ходили до лісу, де переходили всі наші ройові і ланкові сходини. Там діти зробили собі луки і стріли. Був зорганізований змаг "Стрільба з лука на дальність і точність". А який чудовий індійський вогник відбувся в цей день! Новаки і новачки, переодягнуті в індійців і відповідно розмальовані, показували свою майстерність в ритуальному танці і в піснях.

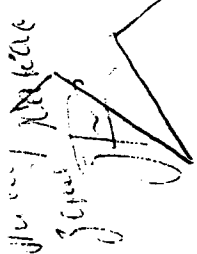
Дуже добре пройшов день спорту, де діти змагалися на швидкість в бігу і стрибках у довжину. Азартно проходив футбол між роями, а ще більше - між таборовиками і місцевими хлопцями. На таборі новаки і новачки мали ройові і ланкові сходини, де проходили такі вмільості, як: "Лісовик", "Приятель рослин", "Змагун", "Художник", "Фотограф", "Соловейко", а таборова вмільість була "Астроном".

Комендантом табору був Сірий Орел Іван Нагірний, ЧК; бунчужним - Сірий Орел Микола Ханас, ЧК; писарем - сестр. Зеня Ханас. Інструкторами були: сестр. Ліда Пилипчук, сестр. Люба Каліцун, бр. Василь Татарин, бр. Славко Татарин, бр. Тарас Турус, бр. Тарас Пилипчук.

Табір новаків відвідали: заступник голови Районної Ради, п. Ірина Цехоня, яка дуже допомогла в організації цього табору, а також Стрийське телебачення, яке зробило відеофільм про наш табір, а згодом показало на Стрийському телебаченні. Думаю, що новакам і новачкам табір сподобався, а це головне.- С. О. Іван Нагірний, ЧК

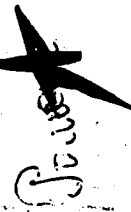
ПРЕМБИТЪ ЖОРОКЪ

СОПРЪЖИМЪ ТАБОРЪ

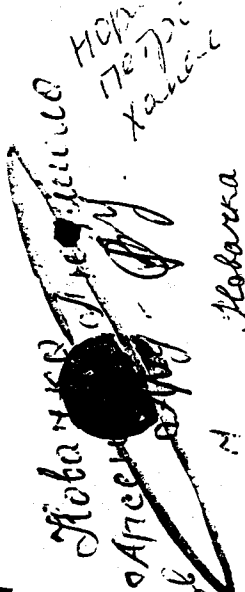

Кобарци
Тур

Кобарца
Силе Шина
Кобарца
Кобарца
Кобарца

Кобарца
Кобарца
Кобарца

Кобарца
Кобарца
Кобарца

Кобарца
Кобарца
Кобарца
Кобарца
Кобарца

Кобарца
Кобарца
Кобарца
Кобарца
Кобарца

Кобарца
Кобарца

Кобарца
Кобарца
Кобарца

Кобарца
Кобарца
Кобарца

Кобарца
Кобарца
Кобарца

Кобарца
Кобарца
Кобарца
Кобарца
Кобарца

Кобарца
Кобарца

Сірі Орли пишуть...

Бр. В'ячеслав Свєрдун (Козова, Україна): ...Знайомлячись із пластовим способом життя, читаючи пластову літературу, вже пластуном 1,5 року, я прийшов до таких висновків:

- це нелегка, відповідальна і серйозна робота, хоча для дитини це є гра.
- щоб когось запалити, треба самому горіти набагато яскравіше, довше і щиро.
- якщо хочеш стати провідником, то мусиш іти на самопожертву, відданість, ставлячи інтереси дітей вище своїх.
- подяки тут не жди, ані нагород. Найвища нагорода, якщо діти досконалішилися у відповідності до 14 точок Закону; якщо вони тебе не залишають, а чим раз більше дітей хоче бути з тобою. Ось нагорода для тебе. Бо ти для них став дійсно близькою людиною, а не тільки за звертанням.
- вони хочуть тебе бачити всесторонньо розвинутим. Якщо ти для них є на всі випадки життя, то тим самим ти будеш їх.
- не дай, Боже, якщо ти хоч раз схибиш, чи неправильно поступиш по відношенню до них. Рахуй, що все треба починати спочатку.
- в тій ситуації, що зараз є у нас, не легко створити матеріальні умови для успішного пластування. Не знаю, як інші, а я свою квартиру перетворив на кращий варіант пластової домівки. Останній раз зарплату отримував ще у травні місяці (лист писаний у грудні - Ред.) Але витрати на листування, придбання хусточок, відзнак, літератури, канцелярські товари, поїздки на збірки здійснюю на власний кошт, бо батьки помагають пенсією. Ще трохи помагає отець - декан. Всі хочуть, щоб був Пласт, а помочи нікому. Батьки не в кращому положенні. Внески, що сплачують діти - мізерні і зараз відправляю в КПС. Я вже не говорю про пошиття одностроїв. Думали про власний заробіток, але... Дорослі без роботи, більшість підприємств простоюють.

Висновок: справжніми пластовими провідниками стають одержимі люди, які ні з чим не рахуються.

Ті, що не витримали, відходять. Мені ж нікуди відступати. Я дав слово своїм вихованцям, а вони мені. І тому змушений був відмовитись від керівної, вище оплачуваної посади в обласному центрі. Хоча я ще не заприсяжений і не відбуду номерних вишколів, але маю серйозні наміри - не зрадити пластовій ідеї. Чому не відбуду і не заприсяжений - я зголошувавсь, але...

ВІД РЕДАКЦІЇ: Щире пластове "Спасибігі!" усім Братчикам, Сестричкам і Новацтву, які привітали нас з празниками Різдва Христового і Нового Року. Дай, Боже, щоб цей рік був для всіх нас часом дальшого пластового росту! До зустрічі! Готуйсь!

ЦІКАВЕ ЗВІДУСІЛЬ

ЖМУРКИ (ЛІЧИЛКА)

Гей, Карпати
Гори сині,-
Синій беркут
На вершині.

В джерелі
Бурчить буркут:
-В жмурки гратись
Гарно тут!

ГОРИДУБ (ЛІЧИЛКА)

У дубочка-
Зелен чуб.
Виросте
З дубочка дуб.

Стану я, Дмитрусь,-
Дмитром.
Станеш ти, Петрусь,-
Петром.

Стрінемося
Коло дуба,
Тут, де грались
В горидуба.

Лічилки невідомих авторів:

Стоїть верба над потоком
Похилилась трошки боком,
Похилилась до води-
Ти веди!

Раз, два, три, чотири
Мене грамоти учили:
І читати, і писати,
І на конику скакати.

В лузі дівчинка стояла
Квіти рвала, промовляла:
Раз - ромашка, два - дзвіночок,
Три - і я сплела віночок,
А чотири, п'ять, шість, сім-
До вподоби він усім.

Ходить бусол по болоту
Кличе хлопців на роботу.
Хлопець каже: "не хочу",
Бусол каже: "я почув!"

ЖМУРИНКА

Лугом
Бугом
Під лозою
Йде ведмедик
За козою,
За ведмедиком
Вовчиця,
За вовчицею
Куниця
Не бариться
Подивиться
Що тобі-
Жмуриться!

П. Воронько

ЖМУРНА ГРА

З бору
З долу
Із гори
Прилетіли три вітри.
Перший вітер дме на ліс,
Другий - хилить верболіз,
Третій вітер що є мочі
Засипає пилом очі.
Не дивись,
Обернись,
Зажмурись
І затулись!
Ми розлетимося,
Як вітри!
Шукай! Шукай,
Жмурилочко!
Раз... Два... Три...

Марія Потикевич-Заболотна

ПЛАСТУНАМ

Ніна Мудрик-Мриц

ПИШЕ ПИСАНКУ КСЕНЯ

Малюнок австрки

Ой пише, пише
Писанку Ксеня;
Воском розписані
Писанка й жменя.

„Олень“ рогатий
Ліг під смерічку,
А „кошик“ вистрибнув
Ксені на шічку.

У „крутороги“
„Зірка“ упала.
Ой, що ж це Ксеня нам
Тут пописала!

Скаржиться Ксеня
Галочці — ляльці,
Що в „безконечник“ їй
вплутались пальці.

Візьмемось за руки, ватру обнімемо
Підігрієм рідні небеса,
Заспіваєм пісню і попросим Бога,
Щоб не покидав нас, поки є життя.

Щоб не погасились вогники у серці
Доброти і злагоди повік,
Щоб молитва щира пригорчала долю
Тихо йшла в родину, як цілющий лік.

Бог наш Вседержитель ласку посилає,
Україна вирвалася з тюрми,
Вже тепер ніколи не піде в неволю:
В Пласті виростають дочки і сини.

19. 11. 1996 р. С. Жуків,
Бережанського району (духовний
центр Зборівської єпархії).

Марія Потикевич-Заболотна. Народилася
1. 05. 1924 р. Медсестра УПА,
політкаторжанка, поетка. Проживає в м.
Чорткові. Лавреат обласної молодіжної
премії. Автор першої друкованої книги
спогадів та віршів-пісень (Лілея, Тернопіль,
1996 р.)

Подав: Бр. В'ячеслав.

СЛИМАК

(За В. Польчинскайте)

Гей, рухливішим, одначе,
Міг би бути ти, слимаче!
Не набігаєш багато,
Несучи на спині хату.

З синіх гір	Лине в далеч
По цілім світі	Гомін слави
Чути гордий	Української
Спів трембіти.	Держави.

Подала: Сестр. Мар'яна Кручок.

Веселий сад, пахучі віти,
Гук пароплавів чуть з Дніпра.
Нам принесла барвисті квіти
Весни зеленої пора.

Володимир Сосюра

П О М А М У

За ручки втрюх побрались,
Та й рушили із хати...

„Куди?” — вітри питались.
„Матусеньку шукати!” —

Захлипало маленьке.
Всі стисли ручки дужче:
„Вже рік не маєм неньки”, —
Сказало середуще.

Ішли... Стежки звивались
Далеко попід гори.
Найстаршеньке озвалось:
„Нам з мачухою — горе!”

Зустрівся їм Прохожий
В одежі — багрянці.
„Верни нам Маму, Боже!” —
Припали до землиці.

„Чи нас візьми з Собою
До неї, в райські скити,
Бо з мачухою злою
Несила нам прожити...”

І вчулись їм по тому
Слова, жалем пойняті:
„Вертайтесь додому,
Маленькі янголять:

Верну вам Рідну, діти,
Нім ще в село прийдете,
Та й буде вас глядіти,
Аж поки підростете...”

К. ПЕРЕЛІСНА

Ілюстрація Юрія КОЗАКА

М А М А — Ч А Р І В Н И Ц Я

Наша мама — чарівниця,
Вміє чарувати:
Візьме голку, візьме нитку
І кусочок вати,
І дивись — уже у неї
Біле ведмежатко.
Або зайчик довговухий,
Або козенятко.
А, буває, наша мама
Ріже на шматочки
Чи спідничку, чи панчішку,
Чи мою сорочку.
Заглядаєш їй під руки —
Що із того буде?
За хвилину на підлозі
Вже стоять верблюди...
Та не прости! Дуже гарні,
Ніби із крамниці!
Бо скажу вам потихеньку:
Мама — чарівниця.

('Веселка')

ДМИТРО ПАВЛИЧКО

МАТИ

Перше слово — Мати,
Друге — Україна.
Так учився розмовляти
Я, мала дитина.

Кожне слово пахне,
Мов листочок м'яти.
Та, мов квітка з короваю,
Пахне слово Мати.

Кожне слово світить
Гранями рубіна,
Але сяє, наче сонце,
Слово Україна.

ВАСИЛЬ СУХОМЛИНСЬКИЙ

Графіка Христіни Головчак ДеБаррі.
Etching. Christina Holowchak DeBarry.

НАЙЛАСКАВІШІ РУКИ

Маленька дівчинка приїхала з мамою у велике місто. Пішли вони на базар. Мама вела доньку за руку. Дівчинка побачила щось цікаве. На радіощах заплескала в долоні. І загубилась у юрбі. Загубилась і заплакала:

— Мамо!.. Де моя мама?

Люди оточили дівчинку й питають:

— Як тебе звать, дівчинко?

— Оля.

— А маму як звать? Скажи, ми зараз її знайдемо.

— Маму звать... мама... матуся.

Люди усміхнулись. І знову питають:

— Ну, скажи, які в твоєї мами очі: карі, сині, блакитні, сірі?

— Очі у неї... найдобріші...

— А коси?.. Які в мами коси — чорні, русі?..

— Коси... найкрасивіші...

Знову усміхнулись люди. Питають:

— Ну, скажи, які в неї руки... Може, якась родимка у неї на руках є, згадай.

— Руки у неї... найласкавіші.

✦ Пішли люди й оголосили по радіо:

"Загубилася дівчинка. У її мами найдобріші очі, найкрасивіші коси, найласкавіші в світі руки".

І мама знайшлася.

Олександр Олесь

Дніпро, Дніпро...

Дніпро, Дніпро! Ти покохав,
Ік матір, Україну,
І рідним братом її став
другом до загину.

Давно колись, в часи війни,
Уляв ти з козаками,
Тосив на плечах їх човни,
Ковав очеретами.

Але думки летять в віки,
І час походів княжих –
Хіба ж не ти встеляв шляхи
Здаблом, шовком вражим?

Хто ж чеше кучері твої
І мед-вином частує?
Хто сріблом пояс тобі тче
І золотом гаптує?

Вітри розчісують тебе,
Річки вином частують,
Русалки пояс тобі тчуть
І золотом гаптують.

Та все ж розіб'ються вони
В боях нерівних, лютих,
І знов застогнеш тяжко ти,
І знов невільник skutий.

Та в ранній час весни, коли
Все в світі хоче жити,
Немає сили і тобі
Конати і тужити.

І знов, могучий, кличеш ти
Боротися за волю,
І хвилі вже твої летять,
Гудуть, ревуть по полю.

І ти вже, сивий, не Дніпро,
А ціле буйне море!
Лише твої тепер степи,
Поля, ліси і гори.

Невільник, вбогий вчора ще,
Сьогодні – цар розкутий...
Дніпро! Хто бачив раз тебе,
Не в силі вже забути.

Коли збагне думки твої
Рибалка в час вечірній,
Уже до смерті стане він
Тобі товариш вірний.

Дніпро! Хто бачив раз тебе,
Не зможе вже забути.
Ти наче вільний, як орел,
В кайдани не закутий.

Ти тихо в день ясний пливеш,
Заглиблений в минуле,

І сумно згадуєш про тих,
Що вже давно поснули.

На кого ж думкою куєш
У кузні свою зброю?
Крилаті іскри золоті
Кого зовуть до бою?

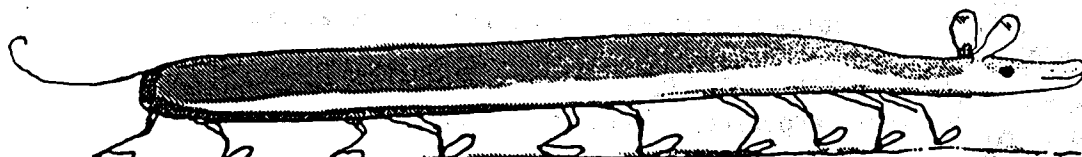
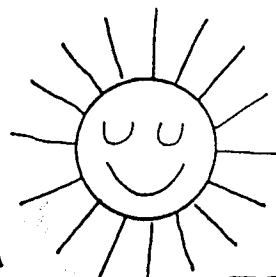
Чому ти часом в день ясний
Кувати перестанеш?
Чому насупишся, як сич,
Темніший ночі станеш?

І хвилі буйні поженеш,
Неначе чорні коні,
На сірі скелі й береги,
На греблі – перепони?

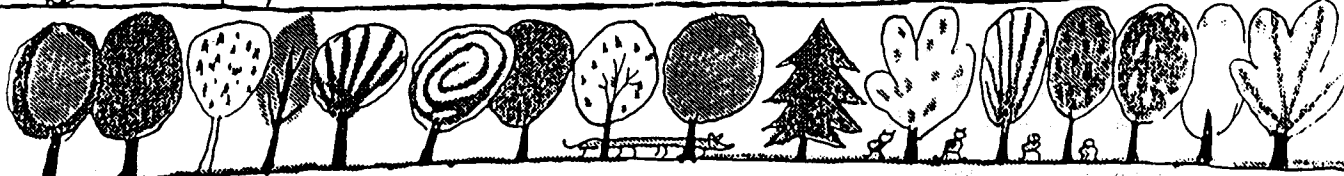
Орляча Розвага

ІЗ ОПОВІДАНОМ ЧАП - ЧАЛАПА

А ЦЕ СЛАВНИЙ

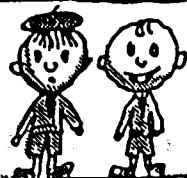
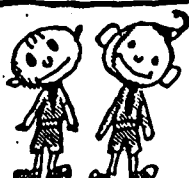
КУЦАЙ-КУЦ.

МАНДРУВАЛИ ЛІСОМ - БОРОМ

І ШУКАЛИ ЗА ТАБОРОМ.

А В ТАБОРІ ТАМ
У ЛІСІ
ПЛАСТУНІВ БУЛО
АЖ ВІСІМ:

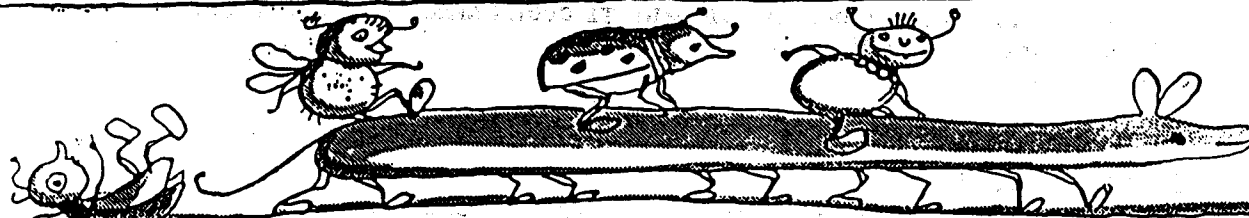

ЦУПРИК,
ЦЮПРИК,

ЯЦЬ
І ЛУЦЬ,

РОМКО,
ТОМКО,

ВЕРТЬ
І КРУТЬ.

НОГИ ДУЖЕ ВСІХ ЗБОЛІЛИ,
ТО Ж НА КУЦАЙ-КУЦА СІЛИ.
КУЦАЙ-КУЦ МАВ ДЕСЯТЬ НІГ,
АЛЕ НЕСТИ ВСІХ НЕ МІГ -
ТО Ж НА ЗМІНУ ТАМ СІДАЛИ,
І СІДАЛИ. І СПАДАЛИ...

А ПІД ВЕЧІР ТАМ У ЛІСІ,
ДЕ СТОЯЛО ШАТЕР ВІСІМ.

ТАМ ТО ЩЕ МАЛИХ ЧОТИРИ
ЛИСТЯМ З ЛОПУХІВ НАКРИЛИ.

ПРОБУВАЛИ ЗБУДУВАТИ
ХАТКУ ТЕЖ ДЛЯ КУЦАЙ-КУЦА,

ХОЧ ЯК ДОООООООВГУ ЗМАЙСТРУВАЛИ,
ВСЕ ТАКИ БУЛА ЗАКУЦА.

ПОРАДИ МУДРОЇ СОРОКИ

Листи для Мудрої Сороки слати на адресу Редакції /див.: II стор. обкладинки/ з допискою: "Для Сороки".

ДОРОГА СОРОКО!
Де є найбільша писанка на світі? Писанкар

ДОРОГИЙ ПИСАНКАРЮ!
У місті Вегревіль, у Канаді. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!
Що мені робити? Вже звільняють мене зі старшого пластунства, а я ще ніколи не був "Жучком"! Олесь

ДОРОГИЙ ОЛЕСКУ!
Запізнайся зі сеніоркою, яка ще не була дебютанткою. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!
Коли припадає День Мами? Зеня

ДОРОГА ЗЕНЮ!
У західньому світі його відзначають у другу неділю травня. В той день усі діти стараються зробити приємність своїм мамам. Поводі цей звичай поширюється теж і в Україні. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!
Чому Ти граєшся у ворожку замість літати по зеленім гаю? Славко

ДОРОГИЙ СЛАВКУ!
Мої сорочата записалися в новачки й уже більше їх у зеленім ручаю не знайдеш. Автім, докучати братчикові Орестові багато цікавіше.
Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!
Чорноморці мені не хочуть сказати, яке в них свято є на 29-го квітня.
Оля

ДОРОГА ОЛЮ!
Це День Українського Моря. 29-го квітня 1918 року кораблі Чорноморської фльоти підняли українські прапори. Сорока

З М І С Т

ВІД РЕДАКЦІІ.....	1
ЩО РОЗКАЖЕМО НОВАЦТВУ?	
Розбите дзеркало.....	2
"Пречиста Мати, допоможи!" - Лідія Іванів.....	4
Казка для новацтва - Сес. Дитина.....	5
МАЙСТРУЄМО - Сірий Орел Денис Беднарський	
Великодні писанки.....	7
Пасажирський кораблик.....	8
Для матері.....	9
Драбинка для квітів.....	9
ДІТИ СПІВАЮТЬ	
Мамо, чи чуєш?.....	10
Ой, на Купала.....	11
Прилетіли журавлі.....	11
НОВАЦЬКИЙ ТАНОК: А вже весна	12
ІГРОВИЙ КУТОК:	
Це мій ніс.....	13
Загублені.....	13
Бальон у домівці.....	13
Птички літають.....	13
Розмови.....	14
Рушник.....	14
Касино.....	14
Виміща.....	15
Римування.....	15
Копійки.....	15
Круглі з копійками.....	15
САМОДІЯЛЬНА ГРА: Кравець і джінни	16
ІЗ ПРИРОДНИЧОГО ЗАПИСНИКА	
Літаюча вивірка - Сірий Орел Орест.....	19
Ромашка - Марія Овдієнко.....	20
Ліана, яка зветься квасоля.....	21
М'ята - Зірка Мензатюк.....	21
РОЗГАДАЙТЕ?	22
ПРИКАЗКИ	23
ЧИ ЗНАЄТЕ, ЩО... - Сіра Орлиця Стаха Гойдиш	24
ВІСТІ З УКРАЇНИ	25
СІРІ ОРЛИ ПИШУТЬ	28
ЦІКАВЕ ЗВІДУСІЛЬ	
Жмурки (різні).....	29
Горидуб.....	29
Лічяки.....	29
Пише писанку Ксеня - Ніна Мудрик-Мриц.....	30
Пластунам - Марія Потікевич-Заболотна.....	30
Слимак - В. Польчинскайте.....	30
З синіх гір - Сестр. Мар'яна Кручок.....	30
Веселий сад - Володимир Сосюра.....	30
По маму - О. Кобець.....	31
Мама-чарівниця - К. Перелісна.....	31
10 заповідей Амоса Коменського - С. О. Іван Нагірний.....	32
Пам'ятник Володимира Великого - С. О. Марічка Артиш.....	32
Мати - Дмитро Павличко.....	33
Найласкавіші руки - Василь Сухомлинський.....	33
Дніпро, Дніпро... - Олександр Олесь.....	34
ОРЛЯЧА РОЗВАГА	35
ПОРАДИ МУДРОЇ СОРОКИ	36

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

ВИПРОДАЖ КВАРТАЛЬНИКА

'ВОГОНЬ ОРЛИНОЇ РАДИ'

Вийняткова нагода доповнити пластові бібліотеки

'Показчик - Індекс' (Бібліотека ВОР ч. 10) вказує, в якому числі ВОР є які матеріали. Нижче показано, які числа ВОР є до випродажі та в якій кількості.

Замовляти ВОР **вчасно**, особливо числа з малою кількістю, бо вони скоро будуть випродані. До сьогодні появилася 112 чисел 'Вогню Орлиної Ради'.

До Вашого замовлення прошу долучити грошову належність в американській валюті (US FUNDS). Якщо після одержання замовлення і належності число буде випродане, гроші будуть звернені.

Ціна одного (1) примірника ВОР під час випродажі є 2 американські долари. Випродаж триває протягом 1997-го року.

<u>ВОР ч.</u>	<u>Є</u>	<u>ВОР ч.</u>	<u>Є</u>	<u>ВОР ч.</u>	<u>Є</u>
8 -	2	61 -	33	89 -	8
32 -	1	62 -	15	90 -	8
35 -	4	63 -	85	92 -	10
36 -	36	64 -	19	93 -	10
37 -	30	65 -	134	94 -	10
39 -	62	66 -	14	95 -	17
40 -	113	67 -	118	96 -	17
41 -	92	69 -	2	97 -	17
42 -	115	70 -	2	98 -	16
43 -	209	71 -	3	99 -	20
44 -	147	73 -	8	100 -	40
45 -	139	74 -	2	101 -	41
46 -	128	75 -	3	102 -	37
47 -	126	79 -	23	103 -	47
48 -	172	80 -	136	104 -	47
49 -	149	81 -	22	105 -	47
50 -	53	82 -	2	106 -	44
51-52 -	134	83 -	18	107 -	43
53 -	116	84 -	20	108 -	45
54 -	124	85 -	29	109 -	42
55-56 -	132	86 -	10	110 -	45
57-58 -	70	87 -	9	111 -	47
59-60 -	79	88 -	37		

Замовлення слати:

DENYS BEDNARSKY
35 MARSAC PL
NEWARK NJ 07106
USA